

Είδη Χορών

38^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ

ΕΡΓΑΣΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ 2010-2011

ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ:

ΜΑΥΡΑΚΗ ΕΥΘΑΛΙΑ,ΝΑΤΣΗ ΕΛΕΝΗ ,ΜΑΝΤΕΛΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ 1

LATIN ΧΟΡΟΙ	3-9
RUMBA	3-4
MAMBO	4-5
CHA CHA	5-6
SAMBA.....	7-8
ROCK N' ROLL.....	8

ΜΕΡΟΣ 2

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΙ, ΑΠΑΛΟΙ ΧΩΡΟΙ	9-11
WALTZ	9
FOX TROT	10-11
TANGO.....	11

ΜΕΡΟΣ 3

HIP HOP Ο ΧΩΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΙΑΣ.....	12
---	-----------

ΠΗΓΕΣ.....	13
-------------------	-----------

Latin Χοροί

Rumba

Η λέξη Rumba είναι ένας γενικός όρος, που καλύπτει ποικίλα ονόματα (δηλ., Son, Danzon, Guagira, Guaracha, Naningo), για έναν τύπο μουσικής ή χορού του συγκροτήματος νησιών West Indian. Η ακριβής έννοια ποικίλλει από νησί σε νησί.

Υπάρχουν δύο πηγές των χορών: η μια ισπανική και η άλλη Αφρικάνικη. Αν και η κύρια εξέλιξη πραγματοποιήθηκε στην Κούβα, υπήρξαν παρόμοιες εξελίξεις του χορού που πραγματοποιήθηκαν σε άλλα νησιά της Καραϊβικής και στη λατινική Αμερική γενικά.

Η "επιρροή rumba" προήλθε το 16ο αιώνα με τους εισαγόμενους μαύρους σκλάβους από την Αφρική. Ο γηγενής λαϊκός χορός Rumba είναι ουσιαστικά μια αναπαράσταση της σεξουαλικής πράξης που χορεύεται εξαιρετικά γρήγορα με υπερβολική κίνηση των γοφών και με μια αισθησιακή επιθετική τοποθέτηση εκ μέρους του άνδρα και μια αμυντική τοποθέτηση εκ μέρους της γυναίκας. Η μουσική παίζεται με ένα κοφτό, καθαρό χτύπο σύμφωνα με τις σφριγηλές εκφραστικές κυκλοφορίες των χορευτών. Τα συνοδευτικά όργανα περιλαμβάνουν τα maracas, τα claves, το marimbola, και τα τύμπανα.

Μόλις το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ο "Son" ήταν ο δημοφιλής χορός της μεσαίας κοινωνικής τάξης της Κούβας. Είναι μια πιο αργή και ανανεωμένη έκδοση της γηγενούς Rumba. Ακόμα πιο αργό είναι το "Danzon", ο χορός της πλούσιας κουβανικής κοινωνίας. Επικρατούν τα πολύ μικρά βήματα, με τις γυναίκες να παράγουν μια πολύ λεπτή κλίση των γοφών με διαδοχική κάμψη και ίσιωμα των γονάτων.

Η αμερικάνικη Rumba είναι μια τροποποιημένη έκδοση του "Son". Η πρώτη σοβαρή προσπάθεια να εισαχθεί η rumba στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν από Lew Quinn και Joan Sawyer το 1913, Δέκα έτη αργότερα ο αρχηγός συγκροτήματος Emil Coleman εισήγαγε μερικούς μουσικούς rumba και ένα ζευγάρι χορευτών rumba στη Νέα Υόρκη. Το 1925 ο Benito Collada άνοιξε το κλαμπ EL chico στο

Greenwich Village και διαπίστωσε ότι Νεοϋρκέζοι δεν ήξεραν τίποτα γύρω από την μουσική και τον χορό Rumba.

Το πραγματικό ενδιαφέρον για τη λάτιν μουσική άρχισε περίπου το 1929. Προς το τέλος της δεκαετίας του '20, ο Xavier Cugat διαμόρφωσε μια ορχήστρα που ειδικεύτηκε στη λατινοαμερικανική μουσική. Άνοιξε στο Coconut Grove στο Λος Άντζελες και εμφανίστηκε στις πρώτες κινηματογραφικές ταινίες με ήχο όπως στην "Gay Madrid". Αργότερα στη δεκαετία του '30, ο Cugat έπαιξε στο ξενοδοχείο Waldorf Astoria στη Νέα Υόρκη. Μέχρι το τέλος της δεκαετίας αναγνωρίστηκε ως αυτός που είχε τη σημαντικότερη λάτιν ορχήστρα της εποχής.

Το 1935, ο George Raft έπαιξε το ρόλο ενός suave χορευτή στην ταινία "Rumba", ένα μάλλον επιφανειακό μιούζικαλ στο οποίο ο ήρωας κέρδισε τελικά την ηρωίδα (Carol Lombard) μέσω της αμοιβαίας αγάπης για τον χορό. Στην Ευρώπη, η εισαγωγή του λατινοαμερικανικού χορού (συγκεκριμένα Rumba) όφειλε πολλά στον ενθουσιασμό και την ερμηνευτική δυνατότητα του Monsieur Pierre (κύριος δάσκαλος του Λονδίνου με αυτήν την μορφή χορού). Στη δεκαετία του '30 με το συνεργάτη του, Doris Lavelle, κατέδειξε και διέδωσε το λατινοαμερικανικό χορό στο Λονδίνο.

Οι Pierre και Lavelle εισήγαγαν την αληθινή "κουβανέζικη Rumba" που καθιερώθηκε τελικά μετά από πολύ προσπάθεια, ως επίσημη αναγνωρισμένη έκδοση το 1955. Η Rumba είναι το πνεύμα και η ψυχή της λατινοαμερικανικής μουσικής και χορού. Οι συναρπαστικοί ρυθμοί και οι σωματικές εκφράσεις κάνουν τη Rumba έναν από τους δημοφιλέστερους κοινωνικούς χορούς.

Mambo

Το Mambo είναι ένας λάτιν χορός κουβανέζικης προέλευσης και αντιστοιχεί στη μουσική mambo. Είναι ρυθμικά παρόμοιο με το αργό bolero, αν και έχει ένα πιο σύνθετο σχέδιο βημάτων. Προς το τέλος της δεκαετίας του '40, ένας μουσικός που ονομάζονταν Perez Prado βρήκε το χορό για τη μουσική mambo και έγινε το πρώτο πρόσωπο που εμπορεύτηκε τη μουσική του ως «mambo».

Μετά από την Αβάνα, ο Perez Prado κίνησε τη μουσική του προς το Μεξικό, και έπειτα στην πόλη της Νέας Υόρκης. Υπήρξαν δύο μορφές χορού mambo: ο ενιαίος και ο τριπλός (μερικές φορές αποκαλούμενος διπλός). Ο προηγούμενος έχει διατηρηθεί ως το σύγχρονο mambo ενώ ο τελευταίος είναι πιθανά μια προέλευση του Cha-Cha-Cha. Από το Mambo προέκυψε ο

χορός Salsa και ανήκει στην κατηγορία του American Style Ballroom Dancing. Ο ρυθμός των βημάτων είναι ασυνήθιστος σε σύγκριση με τους περισσότερους άλλους χορούς.

Μπορεί να μετρηθεί όπως «γρήγορος-αργός». Το βασικό σχέδιο ή το «βασικό βήμα» Mambo αποτελείται από δύο μισά: Μπροστά βασικό και πίσω βασικό. Όταν ένα άτομο χορεύει μπροστά βασικό, η κυρία χορεύει πίσω ή μπροστά και αντίστροφα. Τα βήματα εκτελούνται με την κουβανέζικη κίνηση γοφών, μια αλλαγή βάρους κάμπτοντας το γόνατο - αυτό οδηγεί στην κίνηση γοφών που είναι χαρακτηριστική στη Salsa. Στο mambo εντούτοις αυτή η κίνηση γίνεται για να εμφανιστεί ξαφνικότερα και τονίζεται. Αυτό το σχέδιο βημάτων είναι παρόμοιο με αυτό των διεθνών προτύπων Rumba και μοιάζει με το cha-cha-cha. Η Rumba είναι πολύ πιο αργή. Το cha-Cha χρησιμοποιεί το τριπλό βήμα (chasse) «σε 4-και-1». Τα πρώτα δύο βήματα μπροστινού του βασικού καλούνται μερικές φορές «προς τα εμπρός στο σπάσιμο».

Cha Cha

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ '50

Το ΤΣΑ ΤΣΑ γεννήθηκε στην Κούβα στις αρχές του 20ού αιώνα, ταυτόχρονα με άλλους γνωστούς ρυθμούς, όπως το ντανσόν. Οι Κουβανοί μουσικοί θεωρούν πως το

τσα τσα τσα συνδέεται στενά με την ιστορία του μάμπο. Ίσως, λοιπόν, γι' αυτόν το λόγο οι καλύτεροι ερμηνευτές του τσα τσα τσα είναι επίσης γνωστοί και ως καλλιτέχνες του μάμπο, όπως ο Περές Πράντο, ο Ματσίτο, ο Τίτο Πουέντε και ο Χαβιέ Κουγκάτ.

Υπάρχουν διάφορες εκδοχές για την προέλευση του ονόματος του συγκεκριμένου χορού. Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι η λέξη σχετίζεται άμεσα με το θόρυβο που κάνουν τα πόδια κατά την εκτέλεση του χορού, όμως άλλοι ισχυρίζονται πως συνδέεται με κάποια φυτά που βγάζουν κάτι μικρά μούρα τα οποία ονομάζονται τσα τσα (σε άλλες διαλέκτους ονομάζονται κουά κουά). Τα μούρα αυτά αποξηραίνονται και αξιοποιούνται στην

κατασκευή ενός κρουστού οργάνου που χρησιμοποιούν πολλά λατινοαμερικανικά μουσικά συγκροτήματα.

Επιπλέον, στην Αϊτή, τη χώρα που μοιράζεται το ίδιο νησί με τη Δομινικανή Δημοκρατία νοτιοανατολικά της Κούβας, στις παραδοσιακές τελετές μύησης βουντού χρησιμοποιούνται τρία τύμπανα, ένα κουδούνι και ένα τσα τσα από το μύστη ως ένα είδος μουσικού οδηγού, μετρονόμου, για το συγχρονισμό του χορού και της

Θρησκευτικής μουσικής. Αμέσως μετά την εμφάνιση του νέου μουσικού είδους, διαδόθηκε και ο χορός τσα τσα τσα.

Την περίοδο ακμής του μάμπο, πολλοί Λατινοαμερικάνοι χορευτές ένιωθαν άβολα με το φρενήρη ρυθμό αυτού του χορού. Γι' αυτούς το μάμπο ερχόταν σε αντίθεση με τις ήρεμες, αργές κινήσεις των άλλων λατινοαμερικανικών χορών στους οποίους είχαν συνηθίσει.

Το τσα τσα τσα εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1948, όταν ο μουσικός Ενρίκε Χορίν επανεκτέλεσε μια μεγάλη μεξικανική επιτυχία, το «*Nunca*», και άρχισε να το παρουσιάζει στις συναυλίες του σε δύο διαφορετικές εκτελέσεις: Μία με το γνωστό τρόπο και τη δεύτερη με τον νέο, κατά το ήμισυ ως τραγούδι και χορό, και κατά το ήμισυ ως τραγούδι και μουσική. Το κοινό υποδέχτηκε με ενθουσιασμό τη νέα εκτέλεση και έτσι γεννήθηκε ένα νέο τραγούδι με τίτλο «*La enganadora*», πιθανότατα το πιο διάσημο τραγούδι τσα τσα τσα όλων των εποχών.

Το 1953 η κουβανέζικη ορχήστρα America υιοθέτησε το νέο μουσικό είδος, ερμηνεύοντας κλασικές λατινοαμερικανικές συνθέσεις με πιο «κοφτό» ρυθμό. Όσο για το ρόλο του τραγουδιού στο νέο είδος, πρέπει να σημειωθεί ότι τη δεκαετία του '50 πλάι στις μεγάλες ορχήστρες των 20 μουσικών άρχισαν να σχηματίζονται τα πρώτα συγκροτήματα τραγουδιστών, που αποτελούνταν από τρία ή τέσσερα μέλη. Το τσα τσα τσα έφτασε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1954 και έπειτα από πέντε χρόνια ξεπέρασε σε δημοτικότητα το μάμπο και έγινε ο πιο δημοφιλής λατινοαμερικανικός ρυθμός της δεκαετίας του '50. Στην Ευρώπη η επιτυχία του νέου είδους οφειλόταν σχεδόν αποκλειστικά στον Χαβιέ Κουγκάτ, ένα διευθυντή ορχήστρας καταλανικής καταγωγής που κατέστησε εξαιρετικά δημοφιλές αυτό το «εξωτικό» είδος μουσικής.

Ο Κουγκάτ εισήγαγε στη Γηραιά Αλβιόνα τους νέους λατινοαμερικανικούς ρυθμούς και μαζί με αυτούς έκανε γνωστή στο ευρύ κοινό τη νεαρή σύζυγο του, την Αμπι Λέιν, η οποία είχε την τύχη να αναπληρώσει την Κάρμεν Μιράντα. Μέσα σε σύντομο διάστημα η Αμπι Λέιν έγινε η βασίλισσα του τσα τσα τσα και μάγεψε εκατομμύρια Ευρωπαίους. Οι καμπύλες της αιχμαλώτισαν το κοινό, το οποίο με τη σειρά του την ανέδειξε σε μία από τις πιο διάσημες προσωπικότητες της δεκαετίας του '50.

Samba

Ο ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ

Κάθε αναφορά στη Βραζιλία είναι συνυφασμένη με φαντασμαγορικές παρελάσεις και με τις γιορτές σάμπα. Οι παραδοσιακοί χοροί της Βραζιλίας που υιοθετήθηκαν από τις ανώτερες τάξεις και έγιναν γνωστοί στο εξωτερικό είναι η σάμπα και το μασίς. Το μασίς είχε πιο σύνθετο χαρακτήρα και θεωρούνταν το βραζιλιάνικο τάνγκο, ενώ η σάμπα διακρινόταν για τον ξέφρενο ρυθμό της και γρήγορα απέκτησε διεθνή φήμη.

Η λέξη σάμπα παραπέμπει στη μαγεία και στη φαντασία, στοιχεία που χαρακτηρίζουν τη χώρα στο σύνολο της, αλλά και τον εθνικό της χορό. Σύμφωνα με ορισμένους μελε-

τητές, ο όρος σάμπα γεννήθηκε στην Αγκόλα, όπου για πολλά χρόνια οι νέοι των αυτοχθόνων φυλών χόρευαν στους φρενήρες ρυθμούς του σάμπα για να τιμήσουν τους θεούς του έρωτα και της γονιμότητας. Η σάμπα, όπως τη γνωρίζουμε σήμερα, είναι το είδος χορού που προέκυψε το 1917 -όταν οι αίθουσες χορού έγιναν μικρότερες- από τη σάμπα καριόκα, μια παραλλαγή της σάμπα που χόρευαν για πολλά χρόνια στην περιοχή Καριόκα, γύρω από τον ομώνυμο ποταμό που διέσχιζε το Ρίο ντε Τζανέιρο. Η σάμπα έγινε γνωστή σε αυτή την περιοχή στις αρχές του αιώνα από τους μαύρους των επαρχιών, που έρχονταν στο Ρίο για το καρναβάλι. Το 1928 ο Πολ Μπουσέ έγραψε ένα βιβλίο γι' αυτόν το χορό, στο οποίο θέλησε να διατυπώσει με σαφήνεια για πρώτη φορά τους βασικούς κανόνες του. Η σάμπα άρχισε να γίνεται δημοφιλής το 1933, όταν την ανακάλυψαν οι Βορειοαμερικανοί, χάρη στον Φρεντ Αστέρ και στην Ντολόρες ντελ Ρίο. Οι δύο αυτοί ηθοποιοί την έκαναν γνωστή στο ευρύ κοινό μέσα από την ταινία *Volando hacia Rio de Janeiro*, που γυρίστηκε εκείνη τη χρονιά και τη σκηνοθέτησε ο Θόρντον Φρίλαντ.

Έπειτα από λίγα χρόνια, το 1941, το εγχείρημα τους μιμήθηκε η Κάρμεν Μιράντα στην ταινία *Aquella noche en Rio*, του παραγωγού Έρβινγκ Κάμινγκς.

Τη δεκαετία του '40 ο Βραζιλιάνος μουσικός Άρι Μπαρόσο συνέθεσε σε ρυθμό σάμπα το κομμάτι «*Brasil*», το οποίο σύντομα έγινε παγκόσμια επιτυχία και το κατεξοχήν τραγούδι της σάμπα. Το 1944 ο μεγάλος συνθέτης υπέγραψε συμβόλαιο με παραγωγούς του Χόλιγουντ για να συνθέσει τη μουσική της ταινίας *Brasil*, που

σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Το τραγούδι «Rio de Janeiro» που ακουγόταν στην ταινία ήταν υποψήφιο το 1945 για Όσκαρ Πρωτότυπης Μουσικής.

Rock 'n' Roll

Ο χορός των parties. Έντονος, δυναμικός ρυθμός που ξεσηκώνει, απεριόριστη δυνατότητα αυτοσχεδιασμών, ταχύτητα στα πόδια.

Γεννήθηκε στην νότια περιοχή των Η.Π.Α και έχει λατινοαμερικάνικες επιρροές. Η πρώτη εμφάνιση έγινε το 1940 αλλά δεν έγινε αμέσως συμπαθής λόγω της άγριας μορφής και των ακροβατικών φιγούρων. Αυτός όμως ο ευχάριστος και ενεργητικός ρυθμός αγαπήθηκε και κατέκλυσε τον κόσμο μετά τη δεκαετία του '50

Ευρωπαϊκοί, απαλοί χοροί

Waltz

Ο βασιλικός χορός. Απαλή, συνεχόμενη κίνηση, ισορροπία, ωραίο παρουσιαστικό, έντονο ύψος- βάθος.

Γεννήθηκε ως λαϊκός χορός στην Βαυαρία. Έκανε την αρχική του εμφάνιση κατά το 1812 αλλά θεωρήθηκε τολμηρός καθώς ήταν η πρώτη φορά που τα χέρια του καβαλιέρου αγκάλιαζαν τη μέση της ντάμας. Είναι ο μόνος από τους παλιούς κοινωνικούς χορούς που επέζησαν από την

επανάσταση της Jazz. Τον συναντούμε σε 2 είδη. Το Vienesse Waltz με πιο γρήγορες και κυκλικές κινήσεις και το Modern Waltz με πιο απλά και μεγάλα βήματα.

ΕΝΑΣ ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ. Αν και παραδοσιακά εντάσσεται στη βιεννέζικη μουσική κουλτούρα, το βαλς δεν γεννήθηκε στην αυστριακή πρωτεύουσα. Οι ρίζες του πρέπει να αναζητηθούν πολύ πιο παλιά, στο λάντλερ, γερμανικό χορό του 18ου αιώνα, τον οποίο χόρευαν οι Βαυαροί αγρότες και οι Τιρολέζοι. Ήταν χορός των βουνών και των αγρών, πολύ διαφορετικός από το χαριτωμένο γαλλικό μινουέτ ή την αγγλική κοντραντάνσα. Το βαλς έφτασε στο απόγειο του τον 19ο αιώνα, μετά τη διεξαγωγή του Συνεδρίου της Βιέννης, το 1815, χάρη στην παρέμβαση τριών Αυστριακών μουσικών - του Γιόχαν Στράους του παλαιότερου, του Γιόζεφ Λάνερ και του Γιόχαν Στράους του νεότερου (γιου του προαναφερθέντος) -, που αξιοποίησαν το γοητευτικό και γεμάτο χάρη βιεννέζικο χαρακτήρα του. Με αυτούς η Βιέννη μεταβλήθηκε για μεγάλο χρονικό διάστημα σε μια μεγάλη αίθουσα χορού και η μελωδία ενός βαλς έδινε πνοή και ρυθμό στην καθημερινή ζωή της Αυλής. Η ιστορία του βιεννέζικου βαλς είναι συνδεδεμένη με τον ανταγωνισμό που αναπτύχθηκε ανάμεσα στον Γιόχαν Στράους τον παλαιότερο και τον Γιόζεφ Λάνερ, με στόχο την κατάκτηση του τίτλου του μουσικού διευθυντή των αυτοκρατορικών αυλικών χορών. Ο πολυπόθητος αυτός τίτλος δόθηκε πρώτα στον Λάνερ και αργότερα στον Γιόχαν Στράους, δύο συνθέτες που συνέβαλαν στην καθιέρωση έργων τα οποία εξέφραζαν αισθησιασμό και λαχτάρα για ζωή - στοιχεία που δημιουργούν έντονες αντιθέσεις και αποτελούν τα συστατικά του βιεννέζικου βαλς.

Fox Trot

Η γέννηση του ΦΟΞ ΤΡΟΤ χρονολογείται το 1914 ή τουλάχιστον τότε εντοπίζονται τα πρώτα γραπτά κείμενα για το χορό αυτό. Πράγματι, στις 26 Ιουλίου του 1914 η έγκριτη εφημερίδα *New York Times* δημοσίευσε μια σειρά διαφημίσεων για την εκμάθηση του συγκεκριμένου χορού, από τον καθηγητή Γκ. Χ. Γουίλσον. Παρ' όλα αυτά, οι μελέτες για την προέλευση του στηρίζονται σε τέσσερις διαφορετικές θεωρίες. Όλες όμως συμφωνούν στο όνομα του εφευρέτη του φοξ τροτ: Ήταν ο Αμερικανός καλλιτέχνης Χάρι Φοξ, ο οποίος χόρευε στα διαλείμματα των κινηματογραφικών προβολών του

θεάτρου New York με πολύ μεγάλη επιτυχία. Το περιοδικό *Variety* έκανε μνεία στη δημοτικότητα αυτών των χορών και των παραστάσεων *Jardin de danse* (Ο κήπος του χορού), που έθεσαν τις βάσεις για την επιτυχία του θεάματος. Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα αυτός ο χώρος έγινε το σημείο σύνδεσης της νεοϋορκέζικης υψηλής κοινωνίας.

Έτσι, το φοξ τροτ γεννήθηκε στο πλαίσιο των παραστάσεων *Jardin de danse*, με τη μαγική εκτέλεση των *Dolly Sisters* και του ίδιου του Φοξ, που προσάρμοσε τα βήματα του χορού στο ρυθμό του αμερικανικού ράγκταϊμ. Τα επόμενα χρόνια ο Φοξ πέρασε πολύ χρόνο μέσα στον «κήπο», μέχρις ότου αποφάσισε να παντρευτεί τη Γιάνσι Ντόλι, μία από τις *Dolly Sisters*, και να αφιερωθεί μαζί της σε κάτι νέο. Το ζευγάρι παντρεύτηκε στο Λονγκ Μπιτς του Λονγκ Άιλαντ τον Αύγουστο του 1914 και σιγά σιγά εγκατέλειψαν τον «κήπο» για να ανοίξουν νέους δρόμους στον κόσμο του θεάτρου.

Αυτή η εκδοχή για την καταγωγή του φοξ τροτ βασίζεται στη θεωρία που ανέπτυξε το 1951 ο Όσκαρ Ντουριέα, ένας από τους πιο διάσημους και διακεκριμένους δασκάλους του χορού. Βέβαια, τα βιβλία πάνω σε αυτό το θέμα αφιερώνουν αρκετές σελίδες στον Φοξ, αφού η ζωή αυτού του ασυνήθιστου ανθρώπου ήταν πολύ ενδιαφέρουσα.

Η ειρωνεία της τύχης ήταν ότι το φοξ τροτ δεν χάρισε στον Φοξ ούτε φήμη ούτε χρήματα αλλά ούτε και ευτυχία. Έπειτα από το διαζύγιο του με τη Γιάνσι Ντόλι το 1917, επέστρεψε στην εφημερίδα *New York Times*, αλλά αυτή τη φορά στο αστυνομικό ρεπορτάζ. Στις 26 Οκτωβρίου του 1921 η εφημερίδα δημοσίευσε την εξής πληροφορία: «Ο Χάρι Φοξ, ηθοποιός που μένει στη διεύθυνση Γουέστ Στριτ 110, συνελήφθη χθες για τραπεζική απάτη και για χρέος ύψους 17.777 δολαρίων».

Αργότερα, μετά την αποφυλάκιση του, παντρεύτηκε με τη θεατρική ηθοποιό Φλόρι Μίλερσιπ και μετά με την Μπίτι Κέρτις, με την οποία απέκτησε μια κόρη. Όταν διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε πλέον να επιστρέψει στο χώρο του θεάτρου, μετακόμισε στο Χόλιγουντ και παντρεύτηκε για τέταρτη φορά με την κινηματογραφική ηθοποιό Έβελιν Μπρεντ. Όμως, και ο κινηματογράφος δεν άνοιξε τις πύλες του στον Φοξ, που πέθανε ξεχασμένα από το κοινό στις 20 Ιουλίου 1959, στο Μόσιον Πίκτσερ Ρεστ Χόουμ, ένα γηροκομείο για ηθοποιούς κοντά στο Χόλιγουντ.

Tango

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στις αρχές 20^{ου} αιώνα το αργεντίνικο τάνγκο γνώρισε μεγάλη εξάπλωση στην Ευρώπη και απέκτησε δικά του, ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Στο πέρασμα του χρόνου έγινε γνωστό ως «ευρωπαϊκό τανγκό» ή «διεθνές τανγκό». Στην ευρωπαϊκή ήπειρο κατέληξε για λόγους ανωτέρας βίας. Επειδή ο τρόπος με τον οποίο χορευόταν θεωρήθηκε ακόλαστος και οι στίχοι των τραγουδιών που το συνόδευαν απρεπείς, η κυβέρνηση της Αργεντινής αναγκάστηκε να τον απαγορεύσει, με αποτέλεσμα πολλοί μουσικοί

και χορευτές να μείνουν χωρίς δουλειά. Μερικοί από αυτούς πήγαν στην Ευρώπη, και έτσι έκαναν γνωστό το τάνγκο σε όλο τον κόσμο, και κυρίως στη Γαλλία. Η μουσική έγινε αμέσως αποδεκτή, αλλά όχι και ο χορός, τουλάχιστον στην αρχική του μορφή, γιατί πίστευαν πως ήταν αρκετά χυδαίος για τα κομψά σαλόνια. Σιγά σιγά απέβαλε τα στοιχεία που παρέπεμπαν στις φτωχογειτονιές, μέχρι που τελικά διαμορφώθηκε ένα ιδιαίτερο στιλ, και αυτό το είδος χορού έγινε περιζήτητο στις αίθουσες χορού και στα πολυτελή εστιατόρια. Το ευρωπαϊκό τανγκό διατήρησε την αύρα και τον αισθησιασμό του αργεντίνικου τάνγκο, αλλά εξευγενίστηκαν τα πιο προκλητικά στοιχεία, έπαψε να αποπνέει επιθετικότητα και άρχισε να διδάσκεται σε σχολές χορού. Ωστόσο, αυτός ο χορός που χόρευαν στα σαλόνια δεν ήταν ακόμη αυτό που σήμερα ονομάζεται «τανγκό σαλονιού»: Αυτή τη μορφή την απέκτησε αργότερα και είχε διαφορετικό χαρακτήρα και πορεία από το αργεντίνικο τάνγκο.

hip-hop dance

Το hip-hop, ως είδος street dance, γεννήθηκε από λαϊκές καλλιτεχνικές παραδόσεις. Προέκυψε, μάλιστα, από τους πολύ διαδεδομένους "ciphers", τους κύκλους δηλαδή, που σχηματίζονται γύρω από χορευτές που χορεύουν. Από αυτούς τους "ciphers" προέρχονται αμέτρητες χορευτικές καινοτομίες, οι οποίες επηρέασαν και την εξέλιξη του χορού hip-hop.

Για να ανακαλύψουμε τις απαρχές του hip-hop χορού θα πρέπει να ανατρέξουμε στη δεκαετία του 1920, όταν ο Earl Tucker παρουσίαζε τα "Snake Hips" σε clubs της Νέας Υόρκης. Στις χορευτικές κινήσεις του Tucker μπορεί να διακρίνει κανείς τα πρώτα δείγματα waving και sliding, τα οποία είναι βασικά του χορού hip-hop.

Είναι βασικό να αναφερθεί ότι ο χορός hip-hop είναι αλληλένδετος και εξελίσσεται παράλληλα με τη μουσική hip-hop, αλλά και τα graffiti. Έτσι, λοιπόν, οι μουσικές εξελίξεις στο East Coast και στο West Coast των Η.Π.Α., με κέντρα τη Philadelphia, την Καλιφόρνια, αλλά και τη Νέα

Υόρκη, επέδρασαν και στη χορευτική εξέλιξη του hip-hop.

Το 1973, ο hip-hop DJ Kool Herc, Τζαμαϊκανής καταγωγής που έφτασε στο Bronx στην ηλικία των 12 ετών, άρχισε να εξελίσει έναν ήχο, γνωστό στους break dancers ως "break beats".

Ήδη, όμως, από τη δεκαετία του 1960 το "stepping" άρχισε να εμφανίζεται επηρεασμένο από το tap dance. Στη δεκαετία του 1970, το έδαφος ήταν έτοιμο για να υποδεχτεί τους ήχους του DJ Kool Herc και το "b-boys". Οι θαυμαστές του χορού, αλλά και οι ίδιοι οι χορευτές, ερμήνευαν τον όρο αυτό ως "break boys", "beat boys" ή "Bronx boys". Άσχετα, όμως, με την ερμηνεία, οι "b-boys" αποτελούν βασικό κομμάτι της κουλτούρας του hip-hop. Μαζί με τις ομάδες stepping και τις ομάδες boogaloo, οι b-boys άρχισαν να διοργανώνουν battles μεταξύ τους και οι νικητές ανακηρύσσονταν ως οι εξπέρ του hip-hop dance.

ΠΗΓΕΣ

<http://www.genekelly.com.gr/dances.asp>

<http://www.danzafuerte.gr/>